

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1873/2016
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Тасић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, кога заступа Државни правобранилац – Одељење у Лесковцу, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 921/16 од 13.04.2016. године, у седници већа одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 921/16 од 13.04.2016. године.

Тужиоцу се не досуђују трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу број П1 332/13 од 22.12.2015. године је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење тужене V Су број ... од 24.12.2012. године, што је тужени дужан да призна и да се обавезе да врати тужиоца на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима у року од осам дана. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 99.750,00 динара у року од осам дана.

Апелациони суд у Нишу је пресудом број Гж1 921/16 од 13.04.2016. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио је пресуду Основног суда у Лесковцу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију у којем је поставио захтев за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент не указује на какве друге битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник туженог по уговору о раду од 11.02.2006. године распоређен на радном месту Решењем туженог од 24.12.2012. године тужиоцу је као намештенику отказан уговор о раду. Тужиоцу је стављено на терет да ја 27.06.2012. године и 11.09.2012. године извршио повреду радне обавезе из члана 29. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе (неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеног) зато што у наведене дане није био на свом радном месту приликом контроле Против тужиоца је покренут и вођен дисциплински поступак у вези утврђивања његове одговорности за учињену повреду радне обавезе, односно повреде радне дисциплине. Тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду о чему се изјаснио писаном изјавом од 22.11.2012. године негирајући постојање отказног разлога. Тужени је на основу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, тужиоцу отказао уговор о раду решењем од 24.12.2012. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је наступила застарелост давања отказа уговора о раду на основу члана 184. Закона о раду.

Одредбом члана 184. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09) је прописано да отказ уговора о раду из члана 179. тачка 1, 2, 3, 5. и 6. овог закона, послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитирани законски пропис и по оцени Врховног касационог суда је наступила застарелост давања отказа уговора о раду. Наиме, правилан је закључак нижестепених суда да је у конкретном случају протекао субјективан рок од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа због чега је послодавац изгубио могућност да због насталог отказног разлога откаже уговор о раду тужиоцу. Утврђено је да су се повреде радне дисциплине које су тужиоцу стављене на терет догодиле 27.06.2012. и 11.09.2012. године, а побијано решење о отказу уговора о раду је донето 24.12.2012. године. Тужени је за повреду радне дисциплине сазнао онда када су повреде и учињене, јер је председник Комисије за контролу извршења радних обавеза у Привредном суду у Лесковцу истог дана када је и сачинио записник о извршеној контроли ..., проследио старешини органа, односно в.ф. председнику суда.

Ревидент и у ревизији понавља да је погрешно примењено материјално право, јер није примењен објективни рок застарелости који износи шест месеци. Међутим, објективни рок представља само оквир у коме се може употребити субјективни рок који се мора поштовати и он је краћи и износи три месеца, тако да истеком субјективног рока настаје преклузија у погледу могућности отказивања уговора о раду па послодавац губи право да због насталог отказног разлога, откаже уговор о раду запосленог.

- 3 -

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Тужиоцу се не досуђују трошкови састава одговора на ревизију јер та парнична радња није била нужна (члан 154. став 1. ЗПП).

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић